

talelse af Kongen som Regjeringens Hoved. Naturligvis kan der ikke igjennem en saadan Anordning opnaaes nogen absolut Sikkerhed; men der kan opnaaes Noget, som er temmelig betydeligt, og hvad den indirecte Bet angaaer, ad hvilken den Betingelse, vi have stillet, skulde opfyldes, da kan den aldeles ikke findes at være tvivlsom, naar man til samme Tid paaberører sig, at det vil være enhver Regjerings Mening, at det Samme skal indtræde, som vi have foreslaaet.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Den ærede Ordfører for Vædringsforslaget udtalte blandt Andet, at han alene af Justitsministeren havde hørt, hvorledes Regjeringen opfatter det paagjældende Spørgsmaal. Det undrer mig imidlertid at høre Sigt af den ærede Ordfører, da jo Justitsministeren ikke alene i sit Navn, men tillige i mit og i den hele Regjerings Navn har udtalt sig om den omhandlede Bestemmelse, saaledes som den fandtes i det oprindelige Lovforslag. Den ærede Ordfører forventede imidlertid en Udtalelse fra mig, og jeg skal ikke undlade at fremkomme med den. Jeg skal da her bemærke, at jeg ganske vist med Hensyn til den omspurgte oprindelige Bestemmelse i Lovudkastet har strakt mig saa vidt, som jeg troede at kunne gjøre det. Paa den anden Side mener jeg ikke at være gaaet videre, end jeg troer, at jeg fuldkomment kan forsvare haade ligeoverfor Kirken og dens Tjenere. Med Hensyn til den fireaarige Tjeneste i Vinien er der øiensynlig ikke nogen Forskjel mellem Regjeringen og de Medlemmer af Thinget, der have stillet Vædringsforslaget. Forskjellen dreier sig hovedsagelig kun om, at Vædringsforslaget kræver en yderligere Garanti for, at Personer ikke kunne blive ordinerede, medmindre de iforveien have fyldgjort deres Børnepligt i Dverensstemmelse med Lovudkastet, om samme iøvrigt ophøies til Lov. Men en Garanti som den, Vædringsforslaget kræver, maa jeg finde uforuden. Ved at give mit Minde til, at den paagjældende Bestemmelse kom ind i Lovudkastet, tog jeg tillige den Beslutning ikke fremtidig, efterat samme var blevet til Lov, at indstille Noget

til Ansættelse i Kirken, medmindre han forinden havde fyldgjort sin fireaarige Børnepligt, og jeg kan ikke antage det for muligt, at nogen fremtidig Kirke- og Undervisningsminister vil indtage noget andet Stade med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal end det, jeg har indtaget. Egesom jeg kun paa denne Maade har kunnet gaae ind paa Lovudkastet i dets oprindelige Skikkelse, saaledes kan jeg i og for sig, deelvis i alt Fald, heller ikke have Noget imod det Vædringsforslag, som nu er blevet stillet. „Deelvis“, siger jeg, thi dette Vædringsforslag gaaer jo ud paa to Ting, for det Første paa at faae en yderligere Garanti for, at ingen ordineret Mand bliver indkaldt til Militærtjeneste, og for det Andet, at, i Tilfælde af Krig, ingen ordineret Mand kan udskrives uden til Tjeneste som Præst i Hæren eller paa Flaaden. Hvad dette Sidste angaaer, da kan jeg aldeles ikke dele de Betenkeligheder, som det ærede Medlem for 1ste Kredts har søgt at gjøre gjældende. Det er ganske vist, at der intet Godt opnaaes ved, at Regjeringen commanderer en eller anden Geistlig til at indtræde som Præst i Hæren eller Flaaden; men jeg maa dog her udtrykkelig gjøre opmærksom paa, at naar en Krig udbryder, da vil Regjeringen have Valget, ikke mellem nogle Faa, men mellem en større Mængde, saa at man visstlig ikke behøver at tage Mænd til saadanne Stillinger i Hæren eller Flaaden, om hvilke man kan forudsætte, at de ikke der ville kunne udfylde deres Plads. Hvad angaaer den yderligere Garanti, som Vædringsforslaget kræver, da kan jeg, efter hvad jeg alt har udtalt, ikke skjønne rettere, end at der efter den Erklæring, som jeg har afgivet, og efter den Maade, hvorpaa Sagen ogsaa utvivlsomt vil blive opfattet af fremtidige Kirke- og Undervisningsministre, ikke er nogen Nødvendighed derfor. Jeg troer, man maa gaae ud fra, at der er en saadan Continuitet, navnlig med Hensyn til vigtigere Spørgsmaal, mellem forskellige paa hinanden følgende Ministre, at en fremtidig Kirke- og Undervisningsminister ikke vil afvige fra eller handle vortimod, hvad en tidligere har opstillet som Regel. I og for sig, som sagt, fra Kirken's Standpunkt har jeg aldeles Intet imod